



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: R. T.  
bytem X

zastoupen Mgr. David Obenrauch, advokát  
sídlem Kopečná 987/11, 602 00 Brno  
proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje  
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2022, č. j. JMK 61028/2022, sp. zn. S-JMK 48464/2022/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 2. 2022, č. j. ODSČ-71684/21-58, sp. zn. ODSČ-71684/21-RT/PŘ

(dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Rozhodnutím o přestupku byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 16. 2. 2021 v 22:12 hod. v Brně, v ulici Akademická (na parkovišti za ulicí Bítešská), jako řidič motorového vozidla tov. zn. Fiat, RZ: X, stál s vozidlem v místě v rozporu s dopravní značkou č. IP 11a „Parkoviště“ s dodatkovou tabulkou č. E9 „Druh vozidla“ s vyobrazením osobního automobilu, tj. na parkovišti vyhrazeném pro osobní automobily stál s automobilem nákladním. Uvedeným jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 a § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k úhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

## II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul obsah správního spisu a průběh řízení o přestupku. Poté přezkoumal rozhodnutí o přestupku, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí je přezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem a je věcně správné.
5. Žalobce nepopírá, že byl řidičem nákladního vozidla ani že neuposlechl dopravní značku, když stál na parkovišti vyhrazeném pro osobní vozidla s vozidlem nákladním. Pouze argumentuje okolnostmi, které jej k tomuto jednání vedly. Prvostupňový orgán přitom v odůvodnění svého rozhodnutí logicky vysvětlil, že příznaky hypoglykemického stavu u žalobce a nízká obsazenost parkoviště v důsledku omezení pohybu osob kvůli prevenci šíření covidu-19 mohou být vzaty v potaz jen jako okolnosti ovlivňující výši ukládané sankce. Tyto okolnosti však podle žalovaného nejsou způsobilé vyvinut žalobce z protiprávního jednání ani nenásvědčují krajní nouzi.
6. Žalovaný se ztotožnil s odůvodněním prvostupňového orgánu. Dodal, že s diagnózou *diabetes mellitus* (cukrovkou) se žalobce léčí již od roku 2009, a tak ví, jak se tato nemoc projevuje a jaká jsou preventivní opatření. Žalobce si jako dlouhodobě léčený pacient musí být vědom toho, že jej hypoglykemie může postihnout nečekaně kdekoli a kdykoliv i v době řízení vozidla. Pokud podle lékařské zprávy pociťuje účinky hypoglykémie již kolem hodnoty 5,5 mmol/l a nezajistí si pro případ nevolnosti při řízení vozidla první pomoc v podobě dostatečného množství jídla a pití, stává se nebezpečím nejen pro sebe, ale i pro ostatní řidiče. Ví-li žalobce o své nemoci, je v jeho zájmu učinit vše tak, aby nemusel porušovat právní předpisy a neohrožoval bezpečnost na pozemních komunikacích. Tím spíše, je-li žalobce řidičem z povolání, který se na pozemních komunikacích vyskytuje neustále.
7. Žalovaný se však domnívá, že s největší pravděpodobností se v případě žalobce jednalo o běžné zaparkování vozidla na dostupném volném parkovišti, a to bez ohledu na zdravotní obtíže. Kdyby totiž bylo žalobci skutečně nevolno, občerstvil by se a odpočal

si přímo ve vozidle a od vozidla se nevzdaloval. V době přítomnost hlídky městské policie se však u vozidla ani v jeho blízkosti žalobce nenacházel.

8. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že pětiminutové cukrovkou vynucené stání vozidla na zcela prázdném parkovišti v čase od 22:07 do 22:12 hod. nemůže naplňovat materiální znak přestupku. Ani skutečnost, že žalobce svým jednáním spočívajícím v nerespektování dopravní značky nikoho v daný okamžik přímo neohrozil, neznamená, že nebyla naplněna společenská nebezpečnost. Poněvadž pojem přestupku spojuje naplnění formálních a materiálních znaků, žalobce již naplněním formálních znaků jednání, které zákonodárce považuje za společensky škodlivé, naplnil materiální znak přestupku. To plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dle něhož při naplnění formálních znaků jednání, které je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny též znaky materiální. To neplatí, existují-li významné okolnosti či zvláštnosti případu, jež by takový závěr vylučovaly. Tyto v posuzované věci dány nebyly, přičemž ani žalobcem uváděné důvody nelze chápat jako okolností opravňující k porušení pravidel silničního provozu.
9. Jelikož v případě žalobce nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by činily skutek mimořádným ve smyslu snížení jeho materiální stránky pod míru potřebnou pro přestupek, žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

### III. Žaloba

10. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a vady právního posouzení. Současně napadené rozhodnutí trpí též nepřezkoumatelností.
11. Žalobce ve věci uvedl, že důvodem k zastavení vozidla na daném místě byl jeho hypoglykemický stav. Upřesnil, že zastavil jen na krátkou dobu za účelem jídla a pití, aby se mu vyrovnala hladina cukru v krvi, a následně ihned pokračoval v jízdě. Šlo o neodkladnou záležitost, aby v provozu na pozemních komunikacích neohrozil sebe nebo ostatní účastníky silničního provozu. Svým jednáním žalobce nikoho neohrozil ani neomezil, jelikož předmětné parkoviště bylo toho času prokazatelně zcela prázdné.
12. Dála žalobce připomněl, že v době spáchání přestupku platilo vládní omezení volného pohybu po celé ČR, které žalobce připojil k žalobě (usnesení Vlády ČR ze dne 14. 2. 2021, č. 127 o přijetí krizového opatření). Žalobce tudíž věděl, že na parkoviště pro osobní vozidla v daném časovém rozpětí nebudou moci přijíždět další vozidla, jež by mohl omezit. Proto svým jednáním nemohl naplnit požadovanou míru společenské nebezpečnosti a zasáhnout do práv uživatelů osobních vozidel plánovaně zaparkovat. Svým jednáním žalobce nenaplnil materiální aspekt přestupku, neboť společenská škodlivost pětiminutového stání na zcela prázdném parkovišti v čase mezi 22:07 a 22:12 hod. je prakticky nulová.
13. Žalovaný nevěnoval dostatečnou pozornost naplnění materiální stránky přestupku a vůbec se nezabýval důvody, jež žalobci ve splnění povinnosti bránily. Žalobce svou povinnost neporušil úmyslně a splnil ji bezprostředně po odpadnutí překážky (občerstvení se a vyrovnání hladiny cukru v krvi). Správní orgány nezhodnotily všechny okolnosti posuzované věci a případ žalobce posoudily bez jakékoliv snahy chápat oprávněné lidské potřeby.

14. Žalobce je přesvědčen, že jím tvrzené důvody vylučují míru porušení zájmů zákonem chráněných zákonem a lze je chápat jako významné okolnosti ve smyslu judikatury správních soudů. Proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

#### IV. Vyjádření žalovaného

15. Ve vyjádření ze dne 6. 1. 2023 žalovaný uvedl, že žalobce v žalobě opakuje v podstatě totožné námitky jako vznesl v odvolání. Poněvadž se žalovaný obsahem těchto námitek obsáhle zabýval ve svém rozhodnutí, zopakoval k odvolacím námitkám argumentaci a právní závěry vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, který byl následně správně právně posouzen. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

#### V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ze správního spisu soud ověřil tyto skutečnosti. Z oznámení podezření ze spáchání přestupku Městskou policií Brno ze dne 7. 4. 2021 doplněného o příslušné fotografie místa přestupkového jednání vyplývá, že dne 16. 2. 2021 v 22:12 hod. nedodržela v místě přestupku neznámá osoba s vozidlem tov. zn. Fiat Ducato, RZ: X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nedodržela povinnost stanovenou dopravní značkou „Parkoviště“, která označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání. Podle lustrace v registru vozidel byl jako provozovatel daného vozidla v době spáchání přestupku evidován žalobce.
18. V přestupkovém řízení bylo nejprve rozhodnuto příkazem, proti němuž žalobce podal odpor. Následně prvostupňový orgán nařídil ústní jednání. Toho se účastnila zástupkyně žalobce, která se posléze k věci písemně vyjádřila. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání, jež po lhůtě určené prvostupňovým orgánem doplnil o konkrétní odvolací důvody. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem tohoto soudního řízení.

#### VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu.
21. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se konalo dne 29. 7. 2024 za účasti zástupce žalobce a zástupkyně žalovaného a v omluvené nepřítomnosti žalobce. Krajský soud označil napadené rozhodnutí jako předmět přezkumu a vyslechl úvodní přednesy zástupců účastníků. Zástupce žalobce připomněl hlavní žalobní body a přednesl obecnou polemiku ohledně správnosti a spravedlnosti rozhodování správních orgánů v přestupkovém řízení a následně i správních soudů při přezkumu rozhodnutí ve věcech přestupků. Kromě uvedeného též namítl, že dopravní značka omezující parkování na

předmětném parkovišti byla nesprávně umístěna (nebyla pro žalobce viditelná), přičemž k uvedenému tvrzení předložil dvě fotografie. Zástupkyně žalovaného sdělila, že tato námitka jde nad rámec žalobních bodů. Ve zbytku odkázala na písemné vyjádření. Krajský soud konstatoval obsah soudního a správního spisu, přičemž v krátkosti shrnul obsah usnesení vlády č. 127 ze dne 14. 2. 2021 ohledně zákazu volného pohybu osob v inkriminované době přestupkového jednání. Krajský soud se dále věnoval fotografiím, které žalobce předložil a které zobrazují inkriminované parkoviště s dopravní značkou. Zástupce žalobce na dotaz soudu upřesnil, že fotografie měly být pořízeny žalobcem v roce 2021. Jelikož další návrhy na dokazování nebyly, soud je ukončil a po přednesení konečných návrhů, v nichž zástupci účastníků setrvali na svých návrzích, přikročil soud k vyhlášení rozsudku.

22. Žaloba **není důvodná.**

23. V první řadě krajský soud uvádí, že zástupce žalobce vznesl při ústním projednání věci námitku, že dopravní značka IP 11a „Parkoviště“ s dodatkovou tabulkou č. E9 „*Druh vozidla*“ nebyla pro žalobce viditelná a byla osazena nesprávně. K tomu žalobce předložil dvě nedatované barevné fotografie, které při srovnání s fotografiemi obsaženými ve správním spisu zobrazují z jiného úhlu odbočku na parkoviště. Krajský soud má za to, že tato námitka byla vznesena až po uplynutí lhůty k podání žaloby, a proto je ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. opožděná. Proto se jí krajský soud věcně nezabýval, ačkoliv žalobcem prezentované fotografie založil do spisu pro ozřejmění dopravní situace v místě spáchání přestupku.
24. K věci samé a projednatelným žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Skutková tvrzení žalobce ohledně specifických okolností jeho zastavení a stání na předmětném parkovišti určeném pouze pro osobní automobily nemají oporu ve skutkovém stavu zjištěném prvostupňovým orgánem na základě úředního záznamu Městské policie Brno. Pokud žalobce tvrdí, že zastavil s dodávkou na tomto místě pouze za účelem odvrácení hypoglykemického šoku, neodpovídá to zjištěním učiněným na místě. Žalobce nebyl přítomen v době kontroly strážníků Městské policie Brno ani ve vozidle, ani v jeho blízkém okolí, přičemž to ani netvrdí. Jeho verze událostí tedy neodpovídá přestupkovému ději tak, jak je zachycen na základě zjištění strážníků a dokumentován fotografiemi ve správním spisu. Tuto situaci tedy nelze popsat jako porušení dopravních předpisů v krajní nouzi, neboť z ničeho nevyplývá, že žalobce skutečně utrpěl hypoglykemický šok či mu případně hrozil. Pokud by tomu ale tak bylo, nepochybně by žalobce řešil vzniklou situaci na místě, kde „nouzově“ zaparkoval vozidlo. Lze jen těžko představit, že by žalobce opustil vozidlo a šel někam do přilehlé zástavby řešit svůj akutní zdravotní problém.
25. Krajský soud nevylučuje, že žalobcem doložené onemocnění cukrovkou limituje žalobce při delších jízdách automobilem. Souhlasí však bez výjimky se žalovaným, že na tuto situaci musí být žalobce připraven a mít po ruce jak potřebné léky, které prokazatelně užívá (viz lékařská zpráva MUDr. Š. založená ve správním spisu), tak i dostatek tekutin a jídla na cestu. V opačném případě by skutečně žalobce neměl řídit buď vůbec anebo pouze na krátkou vzdálenost s přizpůsobením rychlosti jízdy, neboť jinak riskuje ohrožení své osoby i ostatních účastníků silničního provozu. Tyto závěry zcela odpovídají obecné povinnosti upravené v ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

26. V této souvislosti krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, kterou brojil proti neprokázání materiální stránky přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013-26: „*K odpovědnosti za přestupek je tedy třeba porušit nebo ohrozit určitý zájem společnosti, přičemž toto porušení nebo ohrožení je materiálním znakem (tj. společenskou škodlivostí) přestupku (bez této společenské škodlivosti by se ostatně o přestupek ani nejednalo).*“ K povaze zákonem chráněného zájmu přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, upřesnil, že: „*Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti [...] nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců.*“ Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se zároveň podává, že naplnění formálních znaků určité skutkové podstaty bude v běžně se vyskytujících případech představovat rovněž naplnění materiálního znaku, tedy porušení nebo ohrožení určitého společenského zájmu (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, či ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). V prvně citovaném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud formuloval z tohoto pravidla výjimku, když dovodil, že, „*[...] jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“ K totožným závěrům ve vztahu k novému zákonu o přestupcích pak dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32, či ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26. V obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku naplněna, pouze ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude.
27. Ohledně argumentace žalobce nedostatkem tzv. materiálního znaku přestupku krajský soud uvádí, že společenská škodlivost přestupku je zásadně naplněna již samotným porušením zákonem stanovené povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31). Společenská škodlivost musí být u přestupku dána alespoň v míře nepatrné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).
28. Ohrožení či narušení zákonem chráněného zájmu (vyhrazení parkoviště pouze pro osobní automobily) bylo minimálně v nepatrné míře přítomno i u přestupkového jednání žalobce, a to i tehdy, pokud platil žalobcem namítaný vládní zákaz vycházení plynoucí z usnesení vlády ČR o přijetí krizového opatření ze dne 14. 2. 2021 č. 127, který se vztahoval i na jízdu automobilem s upravenými výjimkami upravenými v bodě I citovaného usnesení. Vládní opatření omezující pohyb osob v terénu za účelem vyšší ochrany veřejného zdraví nemělo na platnost dopravní značky omezující vjezd vozidel na parkoviště žádný vliv. Není navíc pravdou, že by parkoviště bylo „liduprázdné“ ve smyslu zaparkovaných vozidel, jak se snaží argumentovat žalobce, neboť fotografie obsažené ve správním spisu jednoznačně dokládají, že tam stála v inkriminované době i jiná motorová vozidla (osobní automobily). Materiální znak přestupku byl tedy u přestupkového jednání žalobce naplněn v dostatečné míře, neboť žalobce bez

prokázaných výjimečných důvodů jednal v rozporu s účelem dopravního značení předmětného parkoviště. Ke stejnému závěru ostatně dospěly správní orgány.

29. Krajský soud tedy závěrem uvádí, že námitky žalobce nejsou v kontextu zjištěného skutkového stavu přesvědčivé a nepodávají podle názoru soudu pravdivý obraz přestupkového děje tak, jak se skutečně stal. Jak krajský soud zdůvodnil, žalobce svým přestupkovým jednáním naplnil formální i materiální stránku přestupku spočívajícího v porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a proto byl v souladu se zákonem shledán vinným a byl mu uložen správní trest.

## **VII. Závěr a náklady řízení**

30. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.  
samosoudce